

„Že jim není stydno, brát si jídlo od těch, co nás přijeli zotročit!“ zvolá Karel Goldman. Vojáci v šedozelených a černých uniformách se mezitím rozejdou do krámů na náměstí. I k Schindlerům a Fuchsům.

„To jim nevadí, že jsou to Židi?“ podiví se hlava rodiny. Pak si zlehka odfrkne. „Vlastně to těžko můžou poznat, protože Židi tady u nás nemají rozbité a pomalované výlohy jako u nich v Reichu. Zatím.“

„Ale tatínku, snad nebude tak zle,“ položí mu ruku na rameno jeho žena. Je malá a křehká, zvláště v porovnání s jeho mohutnou postavou.

„Jan Antonín Baťa poslal všechny židovské zaměstnance na pobočky do ciziny, i doktory z nemocnice. Ale já se odsud vystrnadit nenechám! Co jsme se nadřeli, než jsme si mohli dovolit prodejnu tady na rynku!“

Jedenáctiletá Zuzana cítí, že se děje něco zlého, přestože maminka peče tvarohové buchty jako každou jinou středu. Vůně těsta, které se v troubě mění na křupavou zlatavou dobrotu, se line po celém patře. Ale zdá se, že tentokrát se na buchty nikdo netěší. Všichni pozorují dění na náměstí, dokonce i malý Max.

Matka toho nechá jako první a jde do kuchyně. Otec si s nerudným výrazem sedne na pohovku. Vzápětí klapnou dvířka od trouby a bouchne pekáč.

„Chce vůbec někdo buchty?“ ozve se od sporáku.

„Jáá!“ rozběhne se Maxík do kuchyně s napřaženými rukama.

„Jdu ven,“ oznámí Zuzana.

„Snad ne na ten eintopf?“ zabručí táta.

„Ne, za dvojčaty. Budeme dělat úkoly.“

„Nevím, dcerko, jestli bys dnes měla někam chodit..“

„Dám si pozor.“ Zuzana strčí do tašky školní sešity a dřevěný penál. „Holky přece bydlí hned za rohem, nic se mi nestane.“

Otec chce něco namítnout, ale to už Zuzana vybíhá ze dveří. „Do tmy ať jsi doma!“ stačí za ní křiknout. „Já zajdu na Balkán. Poptám se, co se ve městě děje. A vůbec v republice.“

„Vezmi si na cestu buchtu,“ nabídne mu máma.

„Nemám na ni chuť,“ prohlásí a natáhne se pro kabát. „Ani na nic jiného.“

Zuzana zamíří do Kvítkové ulice ke dvojčatům Markovým. Má přijít i Eva a po úkolech budou všechny čtyři hrát sedmu s mariášovými kartami. Když jsou teď na panenky moc velké, jak je všichni přesvědčují, je to jejich nejčastější zábava.

„Ahoj, Zuzko, vaši tě k nám pustili? Tak pojď dál,“ zve ji paní Marková mezi dveřmi s rukama bílými od mouky. Asi taky něco peče. „Holky jsou v pokojíku.“

Zuzana projde do Janina a Danina pokoje a pozdraví, ale dvojčata vypadají smutně. Už vědí, že náměstí zabrala spousta cizích vojáků.

„Kde je Eva?“ zjišťuje Zuzana.

Holky se zatváří ještě smutněji a jedna z nich řekne:

„Máma ji poslala domů. Už ji k nám nesmíme zvat. Prý jsou Němci darebáci, protože nám obsadili stát, a Dietrichovi jsou na jejich straně.“

„Vyvěsili německé prapory,“ informuje Zuzana. „Ale Eva je přece s náma, ne? Je to naše kamarádka.“ Její rodiče česky moc neumějí, ale Eva mluví úplně normálně.

Dvojčata pokrčí rameny:

„Sice k nám nesmí, ale bavit se s ní snad můžeme.“

„Jasně že jo,“ souhlasí Zuzana. „Dneska si zahrajeme sedmu ve třech a zítra se sejdem u nás i s Evou.“

„Myslíš, že bude válka?“ zeptá se Jana.

„Já nevím, ale táta tvrdil, že už vlastně je, když tu máme cizí armádu,“ řekne Zuzana. „Pojďme na ty úkoly, do tmy musím být doma, tak ať nám zbude čas na hraní.“